

ganske har givet Lovforslaget sin Tilslutning; det er mit oprigtige Haab, at Kommunalbestyrelserne vil forstaa, at Situationen just kræver, at visse Klasser af Skatteydere skal være pligtige at betale, medens andre helt kan slippe, og at Kommunalbestyrelserne derigennem vil varetage de Smaafolks Interesser, som det store Børsmøde talte saa smukt om. Naar jeg siger det store Børsmøde, er det maaske en Overdrivelse, men i alt Fald var der megen Storhed, som kom til Udfoldelse paa dette Møde. Denne Storhed har jeg truffet før i det offentlige Liv; det er en Storhed, som plejer at nære meget ringe Tanker om politiske Forsamlinger og meget store Tanker om sig selv, en Storhed, som mener, at naar den kommer til, vil den være i Stand til at løse alt med en ganske anden Indsigt end den, som findes i de politiske Forsamlinger. Men det er ogsaa en Storhed, som, naar den en Gang imellem slipper herind i det politiske Livs Sal og kommer under Offentlighedens Belysning, meget hyppigt forvandler sig, Storheden forvandler sig til en ganske almindelig Størrelse, og Storhederne forvandler sig til ganske almindelige Størrelser.

Derfor maa jeg sige, at det store Børsmødes Blæst imod Dyrtilslovsforslaget frygter jeg ikke; det er her paa Rigsdagen, i dette høje Ting og i det andet høje Ting, at Lovforslagets Skæbne skal afgøres. Jeg beklager, at Venstre ikke vil understøtte Lovforslaget ved at give det sin Stemme, idet det føres op til Landstinget. Jeg havde haabet, at Venstre, skønt Lovforslaget ikke falder sammen med deres Forslag, dog vilde have støttet det ved dets Gang op i det andet Ting, men jeg har jo straks fra denne Sags Forelæggelse sagt, at jeg kendte de særlige Vilkaar, hvorunder denne Forhandling maatte føres, Vilkaar, som er disse, at Lovforslaget skulde og maatte gennemføres i denne Samling, ja, i denne Maaned, inden Nytaar, inden Jul, og saa gaar jeg til Forhandling i det andet høje Ting i Haabet om, at det maa lykkes enten dér eller under fortsatte Forhandlinger imellem de to Ting at tilvejebringe det Resultat, som har været Hensigten med Lovforslaget, at give Kommunerne Myndighed og Midler til virksomt at føje nødvendige Foranstaltninger til dem, som Staten allerede har truffet.

Fraenkel: Jeg havde ikke tænkt mig at skulle tage Ordet under disse Forhandlinger, men i Anledning af den højtærede Ministers sidste Udtalelser, der rummede

en vis Bitterhed imod dem, som modsætter sig den højtærede Ministers Lovforslag, og da vor Ordfører er fraværende, mener jeg dog, at det er rigtigt, at Ministeren bliver imødegaaet. Jeg skal da tillade mig at gøre opmærksom paa, at der for mig i hvert Tilfælde har været to Grunde til, at jeg fra første Færd har staaet vaklende og til en vis Grad uden egentlig Sympati ikke for Maalet for dette Lovforslag, men for Lovforslaget selv. Det er for det første det, at Lovforslaget er mødt frem uden nogen som helst Begrundelse, det er ikke bevist, og der er ikke en Gang gjort et Forsøg paa at bevise, at der er nogen ekstraordinær Nød til Stede, og et saadant Bevis vilde man let have kunnet faa frem gennem en Enquête-mæssig Forespørgsel til den Mængde af Institutioner her i Landet, der vilde kunne give Oplysninger i saa Henseende. Og saa er der en anden Ting ved det Lovforslag, og det er, at det er saa underlig uklart, men det er en Uklarhed, som alligevel viser et bestemt Sted hen, nemlig bort fra det Samfund, som vi lever i, med dets private Initiativ, henimod socialistiske Ordninger. Den højtærede Minister siger, at han kan ikke rigtig forstaa, at man har saa meget imod denne vidtstrakte Beføjelse, som gives Kommunalbestyrelserne igennem dette Lovforslag, thi de maa jo dog bedst vide, hvor Nøden ligger hvert enkelt Sted. Ja, men vi mener, at der er mange af disse Kommuner, som er socialistisk beherskede, og efter de Erfaringer, man har gjort ved saa mange andre Lejligheder, er vi overbeviste om, at saadanne Kommuner i et Lovforslag som dette, hvis det blev til Lov, vilde se et Værktøj, ved Hjælp af hvilket de kunde fremkalde et vist Præcedens, som man saa havde Vanskelighed ved at komme bort fra senere.

Den højtærede Minister taler om det blomstrende Erhvervsliv og tillægger Regeringen hele Æren derfor. Jeg skal paa ingen mulig Maade forsøge paa at tage noget af den Ære, der tilkommer den høje Regering, fra den. Den har, det er jeg overbevist om, arbejdet med en god Villie og ogsaa mange Gange med Held under de vanskelige Forhold, i hvilke den er stillet, men naar der tjenes Penge her i Landet, ligger det dog i de Konjunkturer, som kommer ude fra, og som ikke er fremkaldte og ikke har kunnet fremkaldes af Regeringen.

Jeg gør saa opmærksom paa og maa gøre opmærksom paa, at i Begyndelsen af den højtærede Ministers Udtalelser var det